

DE STER VAN NEDERLAND

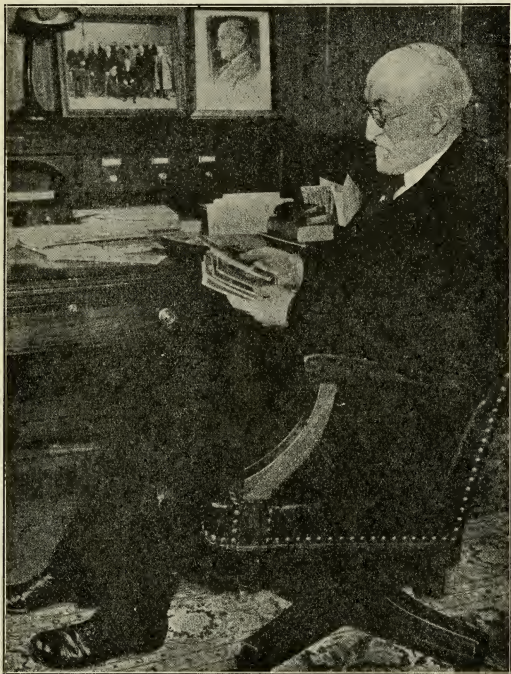
HALFMAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

1 AUGUSTUS 1937

No. 15

42e JAARGANG

»Datgene, waarin wij volharden, valt ons steeds gemakkelijker te volbrengen; niet, omdat de aard van den arbeid zich heeft gewijzigd, doch omdat wij in kracht zijn toegenomen.«

PRESIDENT HEBER J. GRANT

DE KRACHT VAN EEN GETUIGENIS

door President Heber J. Grant

Vijf en zestig jaar geleden trad ik een kantoor te Salt Lake City binnen en arbeidde bijna vijf jaar lang met menschen, die niet van ons geloof waren; daarna

Ik ben dankbaar voor de kennis

Indien eenig mensch thans kan spreken over de kracht van een getuigenis, dan is het zeker President Heber J. Grant, de huidige president van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Hij is een man, die door levens-ondervindingen en -kennis kan weten, waarvan hij spreekt. Zijn getuigenis tot de wereld is krachtig en onwankelbaar en toch weet hij het bezitten van een krachtig getuigenis in het bereik van een ieder eerlijk en oprecht zoeker naar waarheid.

Vele malen hebben wij door middel van *De Ster van Nederland* uit zijn toespraken den wijzen raad en aanmoediging kunnen putten, dat men gehoorzaamheid aan het Evangelie moet betoonen en eerlijk en eenvoudig, zonder vooroordeel in het hart, moet onderzoeken.

Nog enkele dagen, dan zullen wij van zijn eigen lippen wijze raadgevingen en vriendelijke vermaningen mogen ontvangen.

Wij zullen onder de klanken van zijn stem mogen zitten en hooren, wat de Heere door middel van dezen grooten, doch toch zoo eenvoudigen godsmen, tot Zijn kinderen in Nederland te zeggen heeft.

„Wij danken U, Heere, voor profeten” zal ons dankgebed zijn, „Wij vervullen met liefde Uw geboën” onze belofte tot onzen Hemelschen Vader, Die ons zoo rijkelijk zegent met Zijn geest en leiding en geen Zijner kinderen in duisternis laat.

„Komt, hoort naar des profeten stem” is onze oproep tot allen, die daartoe ook maar eenigszins in de gelegenheid zijn.

begon ik voor eigen rekening zaken te doen. Vanaf den dag, dat ik dat kantoor betrad en luisterde naar de argumenten van mijn collega's, die niet van ons geloof waren — enkelen hunner spraken wraakgierig over de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, enkelen hunner op vriendelijke wijze, doch allen zonder eenig geloof, en voor zoover ik weet heeft geen hunner, met wie ik in aanraking kwam, ooit belang in het Evangelie gesteld — heb ik nimmer iets gevonden, dat ook maar in de geringste mate het geloof in mijn eigen wezen, waarvan het eeuwige gedeelte zal leven, nadat mijn lichaam sterft, met betrekking tot de goddelijkheid van het werk, waarin wij als Heiligen der Laatste Dagen zijn betrokken, heeft verminderd.

De kennis door ervaring is de beste kennis der wereld, en een ieder, die wil gelooven, zooals hem in een der laatste regelen van het *Boek van Mormon* (Moroni 10:4) gezegd wordt om te gelooven en nadat hij het zal gelezen hebben, God om kennis aangaande zijn goddelijkheid zal vragen en waardiglijk naar die kennis zal leven, zal ze ontvangen.

Indien ik zou ontdekken, dat naarmate mannen en vrouwen toenemen in jaren en in alles wat in hun leven edel, heerlijk en prachtig is, en zich daarna van het plan van leven en zalig-

heid zouden afwenden, zou ik bevreesd worden, doch sinds ik een kind was, ben ik nimmer zoo bevreesd geweest. Ik herinner mij, eens een afgevallene te hebben gezegd, die tegen de Kerk tekeerging, dat het leven van de menschen, die de Kerk hebben verlaten, en hun wraakgierigheid en goddeloosheid nadat zij de Kerk hadden verlaten, voor mij het grootste bewijs waren, doch slechts tweede naast de leeringen van mijn lieve moeder, voor de goddelijkheid van dit werk.

Ik heb nimmer in mijn leven — en nu ben ik den tachtig al gepasseerd — een man of vrouw gekend, die zijn of haar geloof in dit Evangelie heeft verloren, en eens een getuigenis bezat en er naar leefde.

Ik heb mannen met hooge posities koffie en thee zien gaan drinken, zeggende: „Dat geeft niets”, daarna sterken drank, daarna fouten zien gaan zoeken bij de Autoriteiten der Kerk en het eerste, wat ik wist was, dat zij de Kerk verlieten; doch ik heb nimmer een persoon gekend, man of vrouw, die de vergaderingen bijwoonde, van den geest en de inspiratie genoot, welke tegenwoordig waren in de vergaderingen van ware, getrouwe Heiligen der Laatste Dagen, en daarna is afgevallen.

Van mijn kindsheid af tot op heden heb ik bewijzen gevonden voor de goddelijkheid van het *Boek van Mormon*, voor de goddelijkheid van den Zaligmaker der wereld en de goddelijke zending van den profeet Joseph Smith. Ik ben dankbaar voor deze dingen. Ik ben voor niets dankbaarder dan voor het voorrecht, dat ik heb gehad, om in Engeland, Ierland, Schotland, Wales, Duitschland, Frankrijk, België, Holland, Zwitserland, Italië, Noorwegen, Zweden, Denemarken, Canada, Mexico, Hawai en het verre Japan mijn stem te verheffen, en te getuigen, dat ik weet, dat God leeft; dat ik weet, dat Jezus Christus de Zoon van God is, de Verlosser der wereld, Die tot deze aarde kwam met een goddelijk opgedragen zending; dat Hij als de Zaligmaker der wereld aan het kruis stierf; dat ik weet, dat Joseph Smith een profeet van den waren en den levenden God was en het instrument in Zijn handen, om het plan van leven en zaligheid op de aarde te herstellen.

Ik las eens een boek, getiteld „De Jonge Man en de Wereld”. Daarin stond beschreven, dat een zeker persoon, die schitterende gelegenheden had, om juiste antwoorden te krijgen, eens iederen predikant, met wien hij tijdens een gansche zomervacantie in aanraking kwam, drie vragen stelde:

„Geloof u in God, een Persoon, naar Wiens beeld u geschapen bent; geen verzameling wetten, die gelijk een mist door het heelal zweven, doch God een persoon? Niet redeneeren; niet verklaren, doch antwoorden ja of neen.”

Geen predikant antwoordde van ja.

De tweede vraag was:

„Geloof u, dat Jezus Christus waarlijk de Zoon van God was,

zooals u de zoon van uw vader bent; dat Hij met een goddelijk opgedragen zending naar de aarde kwam om aan het kruis te sterven voor de zonden der wereld? Ik vraag u niet, of Hij de grootste zedelijke leeraar was, die ooit geleefd heeft; doch was Hij de Verlosser, de Zoon van God? Antwoorden ja of neen."

Er was geen enkele ja. De hoofdsom van hun antwoorden was, dat Hij der wereld grootste leeraar was.

De derde vraag:

„Geloof u, dat wanneer u sterft, u weer zult leven als een bewuste persoonlijkheid, kennend en gekend wordend, zooals dat hier het geval is?"

De antwoorden waren: „Ik hoop het", „Ik geloof het"; doch geen hunner antwoordde „Ja".

Ieder waar Heilige der Laatste Dagen kan op die vragen, zonder een oogenblik te aarzelen, antwoorden, ja, ja, ja. Waarom? Omdat iedere Heilige der Laatste Dagen gelooft, dat God aan den jongen Joseph Smith verscheen, als een verheerlijkt Personage, waaromtrent Joseph Smith geen woorden ter beschrijving kon vinden; dat God Zelf Zijn Zoon Jezus Christus voorstelde aan den jongen en zeide: „Hoor Hem". Hem werd toen geboden, zich bij geen der godsdienstige richtingen aan te sluiten, doch gezegd, dat indien hij getrouwheid toonde, hij het instrument zou worden in de handen van God, om het Evangelie van Jezus Christus op aarde te herstellen.

Iedere man of vrouw, die deze verklaring niet gelooft, zou zich niet bij onze Kerk aansluiten. Ieder waar Heilige der Laatste Dagen gelooft in het eeuwig huwelijk. Hoe dwaas, om een huwelijk te sluiten voor de eeuwigheid, indien er over het graf geen bestaan is! Doch hieromtrent verkeerden de Heiligen der Laatste Dagen niet in twijfel.

Mij ontbreken waarlijk de woorden, om de dankbaarheid uit te spreken, welke mijn hart vervult voor een blijvend getuigenis in mijn ziel aangaande de goddelijkheid van dit werk. Door de jaren heen heb ik aangaande dit werk bewijzen ontdekt, welke zoo vele en zoo sterk zijn, dat ik niet bij machte ben, mijn dankbaarheid te uiten. Wanneer het godsdienstige aangelegenheden betreft, heeft niets meer mijn bewondering afgedwongen dan het Evangelie van Jezus Christus. Daarvoor ben ik inderdaad zeer veel dank verschuldigd.

Ik ben dankbaar voor de kennis, dat alle gaven en zegeningen, alle voorrechten en machten, welke ooit op aarde zijn genoten, weder in de Kerk zijn hersteld. Ik ben dankbaar voor profeten en voor de inspiratie van den Heere, welke door Zijn Heiligen Geest tot de mannen en vrouwen is gekomen. Toen ik eens als klein kind tijdens een vergadering van de Zusters-Hulpvereeniging op den grond speelde, beloofde Eliza R. Snow mij door de gave der talen en Zina D. Young door de uitlegging er van, dat ik een der apostelen zou worden. Ik ben dankbaar voor den geest van

profetie, welken ik van den beginne af in de Kerk heb genoten. Als een klein kind nam Heber C. Kimball mij eens op en zette mij op een tafel en profeteerde, dat ik een der apostelen zou worden en een grooter man in de Kerk dan mijn vader. Vele jaren later ontving ik een patriarchalen zegen onder de handen van John Rowberry, waarin werd vermeld, dat ik vanuit de Tooele stake zou worden geroepen en een der leiders van de Kerk zou worden. In latere jaren werd ik driemaal ten doode opgeschreven, doch ik herinnerde mij de zegening, welke ik voordien had ontvangen, dat ik zou leven, om dit Evangelie in vele landen en vele oorden te prediken — welke beloften alle zijn vervuld.

Ik ben dankbaar voor de inspiratie, welke op zekerden dag tot mij kwam, toen ik bedroefd in den tempel zat, denkend aan mijn neef, Anthony W. Ivins, die door de Kerk naar Mexico was geroepen en naar het scheen, voor goed daar zou blijven. Toen ik daar zat en me zeer bedroefd voelde, ontving het eeuwige gedeelte van mij een boodschap: „Hij gaat, waar de Heer wil, dat hij zal heengaan; en u zult de buitengewoon groote vreugde genieten, hem als een der apostelen van den Heere Jezus Christus in deze laatste bedeeing, in dezen tempel te mogen verwelkomen”.

Ik wendde mijn gelaat af, zoodat mijn metgezellen mij niet konden zien en ik weende van vreugde.

Ik ben inderdaad dankbaar voor het Evangelie van Jezus Christus en voor de absolute kennis, dat ik mijn vader, mijn moeder, mijn vrouwen, mijn kinderen en kleinkinderen, die naar de andere zijde zijn heengegaan, zal wederzien.

Moge God mij en u en iedere ziel, die een blijvende kennis van de goddelijkheid van dit werk heeft, helpen om zoo te leven, dat wij het eeuwige leven en eeuwige vreugde mogen genieten.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Evangelieleerklas (Oudersklas))

Voor 4en en 5en Zondag in Augustus 1937.

HOOFDSTUK XXV.

(Vervolg)

Het was wederom een bekendmaking van Zijn goddelijkheid als God en de Zoon van God. De Farizeën tartten Zijn getuigenis en verklaarden, dat het niet van kracht was, omdat Hij van Zichzelf getuigde. Jezus stemde toe, dat Hij van Zichzelf getuigde, doch bevestigde niettemin, dat wat Hij zeide, waar was, want Hij wist, waarvan Hij sprak, vanwaar Hij kwam en waarheen Hij ging, terwijl zij in onwetendheid spraken. Zij dachten, spraken en oordeelden volgens de wijze der menschen en de zwakheden van het vleesch; Hij zat niet om te richten, doch indien Hij zou verkiezen te oordeelen, dan zou Zijn oordeel rechtvaardig zijn, want Hij werd geleid door den Vader, Die Hem gezondend had. Hun wet eischte

het getuigenis van twee getuigen voor de wettelijke vaststelling van een betwijfeld feit ; ¹⁾ en Jezus noemde Zichzelf en Zijn Vader als getuigen ter ondersteuning van Zijn bewering. Zijn tegenstanders vroegen Hem toen met verachtelijke of sarcastische bedoeling : „Waar is Uw Vader ?” Het antwoord was op verheven toon : „Gij kent noch Mij, noch Mijnen Vader ; indien gij Mij kentet, zoo zoudt gij ook Mijnen Vader kennen.” Vertoornd over hun eigen nederlaag, hadden de Farizeën Hem willen grijpen, doch zij voelden zichzelven onmachtig. „Niemand greep Hem, want Zijne ure was nog niet gekomen.”

De waarheid zal u vrijmaken ²⁾

Terwijl Hij weder tot een gemengde menigte sprak, welke wellicht bestond uit Farizeën, schriftgeleerden, rabbijnen, priesters, Levieten en gewone menschen, herhaalde Jezus Zijn vroegere verklaring, dat Hij hen spoedig zou verlaten en dat waar Hij zou heengaan, zij niet konden volgen en Hij voegde er de jammerlijke verzekering aan toe, dat zij Hem tevergeefs zouden zoeken en in hun zonden sterven. Zijn plechtig voorteeiken werd met weinig belangstelling, zoo niet met minachting behandeld. Enkelens hunner vroegen klagend „zal Hij ook Zichzelven dooden ?”, daar het gevolg hiervan was, dat zij in zulk een geval Hem zekerlijk niet zouden volgen ; want volgens hun dogma was Gehenna de plaats van zelfmoordenaars, en zij waren, zijnde een uitverkoren volk, bestemd voor den hemel en niet voor de hel. Des Heeren waardig wederantwoord was : „Gijlieden zijt van beneden, Ik ben van boven ; gij zijt uit de wereld, Ik ben niet uit deze wereld. Ik heb u dan gezegd, dat gij in uwe zonden zult sterven ; want indien gij niet gelooft, dat Ik die ben, gij zult in uwe zonden sterven”.

Deze herhaling van Zijn onderscheidende oppermacht lokte de uitdagende vraag uit : „Wie zijt Gij ?” Jezus antwoordde : „Wat Ik van den beginne ulieden ook zegge”. Hij trad omtrent de vele feiten, waarop Hij hen had kunnen veroordeelen, niet in herhaling, doch getuigde opnieuw van den Vader, zeggende : „Die Mij gezonden heeft, is waarachtig, en de dingen, die Ik van Hem gehoord heb, die spreek Ik tot de wereld”. Hoewel even duidelijk als de voorgaande uitleggingen waren geweest, begrepen de Joden in hun heftig vooroordeel niet, dat Hij hun van den Vader sprak. Zijn Vader gaf Jezus alle eer en glorie, en herhaaldelijk verklaarde Hij, dat Hij was gezonden, om des Vaders wil te doen. Jezus zeide tot hen : „Wanneer gij den Zoon des menschen zult verhoogd hebben, dan zult gij verstaan, dat Ik die ben, en dat Ik van Mijzelven niets doe ; maar deze dingen spreek Ik, gelijk Mijn Vader Mij geleerd heeft. En die Mij gezonden

¹⁾ Deut. 17 : 6 ; 19 : 15 ; Num. 35 : 30 ; Matth. 18 : 16.

²⁾ Joh. 8 : 21-59.

heeft, is met Mij. De Vader heeft Mij niet alleen gelaten, want Ik doe altijd, wat Hem behagelijk is".

De duidelijke ernst en groote overtuiging, waarmede Jezus sprak, waren oorzaak, dat velen Zijner toehoorders in Hem geloofden; en dezen sprak Hij toe met de belofte, dat indien zij bleven gelooven en hun leven overeenkomstig Zijn woord zouden inrichten, zij inderdaad Zijn discipelen zouden zijn. Een verdere belofte volgde: „En gij zult de waarheid verstaan en de waarheid zal u vrijmaken.” Door deze woorden, zoo rijk aan zegen, zoo vol troost voor de geloovende ziel, werden de menschen tot woede aangejaagd; hun joodsche opvliendheid werd onmiddellijk aangewakkerd. Hun vrijheid te beloven beteekende, dat zij niet reeds vrij waren. „Wij zijn Abram's zaad en hebben nooit iemand gediend; hoe zegt Gij dan: gij zult vrij worden.” In hun onbetuigeld fanatisme hadden zij de ballingschap in Egypte vergeten, de gevangenschap van Babylon en vergaten hun bestaanden toestand van onderdanigheid aan Rome. Te zeggen, dat Israël nimmer in ballingschap was geweest, beteekende niet slechts, dat men hen van onwaarheid kon beschuldigen, doch eveneens, dat zij zich vreeselijk belachelijk maakten.

Jezus maakte duidelijk, dat Hij niet slechts had gedoeld op de lichamelijke of politieke vrijheid, ofschoon hun valsche loochening daarop gericht was; de vrijheid, welke Hij verkondigde, was geestelijke vrijheid; de drukkende gevangenschap, waaruit Hij hen zou bevrijden, was het lijfeigenschap der zonde. Op hun pocherige grootspraak, dat zij vrije menschen waren, gaf Hij ten antwoord: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: een iegelijk, die de zonde doet, is een dienstknecht der zonde”. Als zondaar was een ieder hunner in slavernij. Jezus herinnerde hen er aan, dat een dienstknecht slechts in des meesters huis verbleef, zolang hij werd geduld; het was niet zijn erfrecht, daar te blijven; zijn eigenaar kon hem te allen tijde heenzenden en hem eveneens aan een ander verkoopen; doch een zoon der familie had door eigen recht een plaats in zijns vaders huis. Indien nu de Zoon van God hen zou vrijmaken, zouden zij inderdaad vrij zijn. Ofschoon zij naar den vleeze Abraham's nakomelingen waren, waren zij in geest en werken geen erfgenamen van Abraham. De opmerking van onzen Heere, dat Zijn Vader verschillend was van hun vader, lokte de booze herhaling uit: „Abraham is onze vader”, waarop Jezus antwoordde: „Indien gij Abrahams kinderen waart, zoo zoudt gij de werken van Abraham doen. Maar nu zoekt gij Mij te dooden, eenen mensch, die u de waarheid gesproken heeft, welke Ik van God gehoord heb. Dat deed Abraham niet. Gij doet de werken uw vaders”. In hun blinde woede gaven zij daaraan de uitlegging, dat ofschoon zij kinderen waren van Abraham's huisgezin, iemand anders dan Abraham hun daadwerkelijke voorvader was of dat zij niet van onvermengd Israëlietisch bloed waren. „Wij zijn niet
(Zie vervolg blz. 239).

GODSMANNEN

door Willia

STILLE WATEREN . . .

De Kerkleden, die een man van veel vertoon hadden verwacht, moeten verleden jaar in het bezoek van President Joseph F. Merrill zijn teleurgesteld. Hij was niet de vurige Evangelist, welke zij wellicht hadden gewenscht. In hun teleurstelling zullen zij de mooie eigenschappen van den waren man hebben gemist. Zijn grootheid moet ergens anders dan op het platform worden gevonden, want zijn levensgangen zijn diep en sterk en rustig.

Ouderling Merrill is inderdaad een waakzaam en onvermoeid werker. Hij is in de eerste plaats wetenschappelijk onderlegd. Op de door hem gekozen velden van geneeskunde, scheikunde en bouwkunde heeft hij zich vele titels verworven. President Lyman, zijn levenslange vriend, zegt aangaande zijn werk: „Hem valt een eer te beurt, waarop slechts weinigen in het land aanspraak kunnen maken . . . Slechts hun, die over een ongewoon verstandelijke bekwaamheid beschikken, is zulk een uitnemendheid in de moderne geleerdheid toe te schrijven.”

Hij is in de tweede plaats door en door opgeleid. Door onderzoek en naspeuren heeft hij de bouwkunde vele bijdragen kunnen geven. Op zekere keer werd hij aangewezen om als scheikundige enkele nationaal erkende onderzoekers op medisch gebied te assisteeren. Zijn contact met deze groote mannen was voor hem een inspiratie voor zijn later werk.

Bovendien is hij ambtshalve bij zijn werk geïnteresseerd, welk feit spreekt uit zijn actieve deelname aan den arbeid der geleerde vereenigingen en organisaties, waaraan hij zoo nauw verbonden is. Hij komt alom in aanraking met filosofen, natuurkundigen en denkers. Immer heeft hij met een ontvankelijk geest en eerlijk hart naar waarheid gezocht, en het rijk van den godsdienst, wijsbegeerte en wetenschap doorvorsch. Door dit alles is er niets van zijn geloof in het Evangelie van Jezus Christus vervaagd of verwoest.

En dit toont een verdere eigenschap aan — hij is praktisch in zijn denken, en heeft immer liever te doen met werkelijkheden dan met theorieën. Hij staat met zijn voeten stevig op den grond; nimmer verliest hij zijn oriëntering; hij is verstandig en betrouwbaar.

In zijn ideeën is hij wakker en vooruitstrevend, en is met zijn gedachten zijn beroep vooruit. 31 jaar lang was hij hoofd van de School der Mijnindustrie van de Universiteit van Utah, tijdens welken tijd hij zekere veranderingen en verbeteringen heeft aangebracht, welke sindsdien als een modelplan zijn aangenomen, hetwelk door alle technische scholen in het land wordt gevolgd.

In zijn ambt als Onderwijscommissaris heeft hij voortdurend beginselen van wijsheid en economie doorgevoerd. Hij is de man, die het Kerkseminarieplan heeft ontwikkeld, waardoor de leerlingen van openbare scholen godsdienstonderwijs konden genieten, zooveel

*Het leg
gron*

Joseph F. Merrill is een buitengewoon gewoone — ie voor een zoo persoon en to een gezin van v Zeer gevoelba ressanse wijze zijn eerste ond leeraar. Het hu verspreide ge omgeving dien te worden ge

Als jonge hij aangewe ouderling sam een ervaren leeraar. Zeer g deze broeders hun bezoeker deze bezoeker jonge priester presideeren, e dere familie de leiden. Het w en moeilijke t jongen, maar best. Wanne goed verloop keerde hij na met een verlic zielvol brede e Thans verklaa de beste ople een der beste gen, welke h Kerk heeft op

Zoodoende zijn jeugd in grondig geves een geregelde heerschenden zijn leven uit

Waarheen J rill zich ook i welk gezelsch ook bepond, h op intelligente gende wijze d van den Heilig Dagen kunnen

VAN HEDEN

am Mulder

gen van

dsdag

errill is immer
beschroomd
ts ongewoons
onafhankelijk
evallig een uit
teertien zoons.
l en op inte-
verhaalt hij
ervinding als
isbezoek aan
zinnen in zijn
de op den dag
daan.

priester was
en, met een
en te werken,
en bekwaam
eregeld legde
ledere maand
af. Tijdens
t moest de
op zijn beurt
en om de an-
vergadering
as een groote
aak voor een
hij deed zijn
er alles een
had gehad,
ar huis terug
ht hart en een
n voldoening.
rt hij, dat dat
ding was en
ondervinding-
ij ooit in de
gedaan.

werd hij in
zijn geloof
tigd. Het heeft
n en allesbe-
invloed op
geoeftend.

Joseph F. Mer-
wendde of in
nap hij zich
ij heeft immer
en overtuig-
en godsdienst
en der Laatste
n verdedigen.

zij behoeften. Op de scholen werd geen godsdienst onderwezen, en daarom benaderde hij den godsdienst zoo dicht mogelijk en thans staan over het geheele land, waar de Kerk van invloed is, naast de openbare scholen seminaries.

Spaarzaamheid, eerlijkheid en naarstigheid zijn in zijn natuur ingeworteld. Hij leerde deze deugden op de boerderij. Contact met de aarde geeft een jongen een soberheid in het denken en een waardeeringszin, welke op geen andere wijze zijn te verkrijgen.

Toen hij elf jaar oud was, werkte hij als waterjongen aan een spoorwegconstructiekamp en toen zorgde hij voor een span dieren en schraapijzer, terwijl hij nog zoo klein was, dat zijn broeder hem met het hanteeren er van moest helpen.

Toen hij dertien was, deed hij aan den spoorweg het werk van een man, want hij was groot voor zijn leeftijd. Wanneer het weer het toeliet, liep hij 6 K.M. naar school heen en terug. Hij had geen tijd om te spelen, want 's morgens vroeg en ook na schooltijd tot het donker werd, waren er allerlei werkjes te verrichten.

Dr. Merrill's cijfers op school inspireerden zijn dertien broers met een verlangen, zijn voorbeeld te volgen. Heden zijn ze allen leiders in de omgevingen, waarin zij leven.

Vanaf zijn kindsheid is Joseph F. Merrill actief geweest in de Kerk. Hij arbeide te zamen met Pres. Richard R. Lyman in het hoofdbestuur der J.M.O.O.V. van zijn stake. Acht jaar was hij raadgever in het stake-presidentschap. Op 8 October 1931 werd hij tot het apostelschap verordineerd.

Dr. Merrill bemint zijn tehuis en kinderen. Zijn vele en nauwgezette plichten vergen, dat hij zeer vaak van huis is. Zijn huidige vrouw Emily Traub Merrill is haar echtgenoot een inspiratie geweest en een verstandig en bekwaam moeder voor de zeven kinderen, uit een vorig, door overlijden gebroken huwelijk geboren.

Oud. Merrill toonde tijdens zijn presidentschap over de Europeesche Zendingen opnieuw, dat hij helder van denken was, ruim in zijn medegevoelens, verdraagzaam in zijn inzichten, niet aanmatigend, genaakbaar, ernstig en oprecht. In hem zijn alle de hoofdeigenschappen voor een leider onder dit volk en een plaats in het apostelschap der Kerk zeer juist verenigd.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: FRANKLIN J. MURDOCK - Assistente: JOH. A. RIET

VAN DE REDACTIE

Hartelijk welkom in Holland!

De zendelingen en leden in de Nederlanden nemen deze gelegenheid te baat, om u, Broeder Heber J. Grant door middel van *De Ster* een hartelijk welkom toe te roepen. Sinds de aankondiging van uw komst naar Europa werd gedaan, ten einde de zendingen te bezoeken, is het onze innigste hoop geweest, dat u eveneens de Nederlandsche Zending in uw reisroute zoudt betrekken.

Wellicht zal er een groote wijziging in het ledental der Zending zijn te constateeren, doch de door u geplante zaden hebben vruchtbaren bodem gevonden, door de gewillige harten, die ter wille van het Evangelie zich opofferingen getroosten en bouwen. Door de onvermoeide pogingen van ontelbare zendelingen en leden der Kerk, die door hun gansche leven van de goddelijkheid van het Mormonisme hebben getuigd, zijn vele zielen tot een kennis der waarheid gebracht.

Onder uw geïnspireerd leiderschap weten wij, dat God's plan van leven en zaligheid niet kan falen. Wij zijn dankbaar voor de rol, welke het Evangelie in ons leven speelt en ons vurig verlangen is, dat wij immer God's voortdurende zegeningen mogen waardig zijn. Wij verheugen ons in het deel, namelijk het opbouwen van Zijn koninkrijk in ons vaderland en leggen getuigenis af van Zijn goedheid jegens ons.

Wij hopen, dat uw bezoek hier aangenaam en vreugdevol moge zijn en dat u den geest van gastvrijheid kunt gevoelen, welken wij zoo gaarne op u zouden willen overdragen, te zamen met onze liefde en ons vertrouwen in u.

Onzuiver artikel in de Winkler-Prins Encyclopaedie

In het 12e deel van de *Winkler-Prins Algemeene Encyclopaedie*, vijfde druk, in het begin van 1937 uitgegeven, werd een zeer onzuiver verslag gedrukt aangaande de Kerk, onder den titel van „Mormonen”, op blz. 320, 321. Dit artikel werd geschreven door Prof. Dr. L. Knappert, doch toen de feiten hem onder de aandacht werden gebracht, gaf hij gaarne toe, dat het artikel in groote haast was geschreven en zijn oorsprong had gevonden uit onbetrouwbare bronnen.

Ten einde deze jammerlijke fout te herstellen, zal in deel 16 een algeheele herziening van het artikel „Mormonen” worden

opgenomen en een juist verslag aangaande de leerstellingen en het geloof der Kerk worden gegeven.

Eveneens zal onder de letter „S” een artikel verschijnen, getiteld „Smith, Joseph”, hetwelk een opsomming van het leven en de werken van Joseph Smith zal bevatten. Dr. Knappert heeft den president van de zending verzocht, dit artikel te schrijven, voor welk verzoek wij zeer dankbaar zijn en waaraan wij volgaarne voldoen.

De hoofdredacteur, Prof. Dr. de Vries, alsmede Prof. Dr. Knappert hebben hun leedwezen over dit onaangename voorval uitgesproken en zullen al het mogelijke doen, den verkeerden indruk, welke het artikel in deel 12 zou kunnen geven, te doen verdwijnen.

Wij dringen er bij de leden der Kerk op aan, een ieder, die het ongunstige artikel in deel 12 leest, naar het artikel „Smith, Joseph” te verwijzen en eveneens naar de correcties, welke in deel 16 zullen zijn te vinden, wanneer dit wordt gepubliceerd, opdat hij een juist beeld van de Kerk en haar leeringen moge krijgen.

JEZUS DE CHRISTUS

(Vervolg van bldz. 235).

geboren uit hoererij”, riepen zij „wij hebben eenen Vader, namelijk God.” Jezus zeide dan tot hen: „Indien God uw Vader ware, zoudt gij Mij liefhebben; want Ik ben ook van Mijzelven niet gekomen, maar Hij heeft Mij gezonden”.

Zij konden het door hun hardnekkig weigeren om onpartijdig te luisteren, niet begrijpen. Met een krachtige beschuldiging zeide Jezus hun, wiens kinderen zij in werkelijkheid waren, zooals bewezen door de overerfelijke trekken in hun leven: „Gij zijt uit den vader den duivel en wilt de begeerten uws vaders doen; die was een menschenmoorder van den beginne en is in de waarheid niet staande gebleven, want geene waarheid is in hem. Wanneer hij de leugen spreekt, zoo spreekt hij uit zijn eigen; want hij is een leugenaar en de vader der leugen.¹⁾ Maar Mij, omdat Ik u de waarheid zeg, gelooft gij niet.” Hij daagde hen uit, om zonde in Hem te vinden en vroeg toen waarom, indien Hij de waarheid sprak, zij zoo hardnekkig weigerden, Hem te gelooven. Op Zijn eigen vraag antwoord gevend, zeide Hij hun, dat zij niet van God waren en daarom de woorden van God niet begrepen. De Meester was onaantastbaar; Zijn pittige, krachtige verzekeringen waren onweerlegbaar. In machtelooze woede namen de uit het veld geslagen Joden hun toevlucht tot smaadrede en lastertaal.

„Zeggen wij niet wel, dat Gij een Samaritaan zijt en den duivel

¹⁾ Vergelijk *P. v. Gr. W. Mozes* 4:4; 5:24; *B. v. Mormon* 2 Nephi 2:18; *Leer en Verb.* 10:25; 93:25.

hebt?" schreeuwden zij. Voordien hadden zij Hem een Galileër genoemd; deze naam was op zijn zachtst uitgedrukt minachtend, en bovendien een volgens hun weten naar waarheid aangeduide benaming; doch de bijnaam „Samaritaan" kwam voort uit haat ¹⁾ en het was hun bedoeling Hem door het gebruik er van als Jood te verloochenen.

De aanklacht, dat Hij een duivel was, was slechts een herhaling van vroegere lasteringen. „Jezus antwoordde: Ik heb den duivel niet; maar Ik eer Mijnen Vader en gij onteert Mij." Terugkeerend tot de eeuwige rijkdommen, door het Evangelie aangeboden, zeide de Meester: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: zoo iemand Mijn woord zal bewaard hebben, die zal den dood niet smaken in der eeuwigheid". Dit maakte hen des te woedender: „Nu bekennen wij, dat gij den duivel hebt", riepen zij, en als bewijs, dat zij het recht hadden, Hem als krankzinnig te beschouwen, voerden zij het feit aan dat, hoewel grooten zooals Abraham en de profeten dood waren, Jezus toch durfde te zeggen, dat allen, die Zijn woorden nakwamen, van den dood zouden bevrijd worden. Wilde Hij Zichzelf boven Abraham en de profeten verheffen? „Wien maakt Gij Uzelfven", vroegen zij. Het antwoord van den Heere was een verwerping van alle zelfverheffing; Hij zocht Zelf Zijn eer niet, doch het was een gift van den Vader, Dien Hij kende; en indien Hij zou verloochenen, dat Hij den Vader kende, dan zou Hij een leugenaar zijn zooals zij. Jezus voerde de verwantschap tusschen Hem en den grooten patriarch van hun geslacht aan en bevestigde dit en legde er door Zijn eigen oppermacht den nadruk op: „Abraham, uw vader, heeft met verheuging verlangd, opdat hij Mijnen dag zien zou; en hij heeft hem gezien en is verblijd geweest". Niet slechts woedend, doch eveneens nieuwsgierig, vroegen zij om verderen uitleg. Zij pasten de laatste verklaring slechts toe op den sterfelijken toestand en zeiden: „Gij hebt nog geen vijftig jaren en hebt Gij Abraham gezien?" Jezus antwoordde: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u; eer Abraham was, ben Ik".

Dit was een ongeëvenaarde en onomwonden verklaring van het eeuwige Godschap van onzen Heere.

Hij had zich door dit ontzagwekkend *Ik ben* aan Mozes bekend gemaakt en was daarna in Israël als zoodanig bekend geworden. ²⁾ Zooals alreeds aangetoond, staat het gelijk met „Yahveh" of „Jahveh", nu gebruikt als „Jehova" hetgeen beteekent „De Zelfbestaande", „De Eeuwige", „De Eerste" en „De Laatste". ³⁾ De joodsche traditie verbood het uitspreken van den heiligen Naam; toch maakte Jezus er aanspraak op als zijnde de Zijne. In een vlaag van zelfgerechtigde verontwaardiging grepen de Joden naar

¹⁾ Hoofdstuk XIII.

²⁾ Ex. 3:14; vergelijk 6:3.

³⁾ Vergelijk Jes. 44:6; Openb. 1:4, 8; zie eveneens Joh. 17:5, 24; Kol. 1:17.

de steenen, die op de onafgebouwde pleinen lagen en zouden hun Heere hebben gedood, doch het uur van Zijn dood was nog niet gekomen en zonder door hen te worden gezien, liep Hij tusschen de menigte door en verliet den tempel.

Zijn hoogere ouderdom dan die van Abraham verwees eenvoudig naar den toestand van een elk in het voorsterfelijk of voorbestaan; Jezus was evenzoo de Eerstgeborene in de geestenwereld als Hij de Eeniggeborene in het vleesch was. Christus is net zoo waarlijk de Oudere Broeder van Abraham en Adam als van het laatstgeboren kind der aarde.

(Wordt vervolgd).

VOOR JONGE OGEN

Bladen uit mijn Dagboek

door President Wilford Woodruff

HOOFDSTUK XXVI

Door onze ondervinding weten wij, dat dit waar is en ten einde te bewijzen, of een openbaring van God is of niet, volgen wij de geopenbaarde beginselen op en indien wij zien, dat hetgeen ons geopenbaard wordt, waar is, weten wij, dat het uit God is; want waarheid is een van Zijn eigenschappen en de Heilige Geest bedriegt de mens niet.

Wanneer een mens bekend geraakt met de influisteringen van de Heilige Geest, hetgeen openbaring is, dient hij deze zorgvuldig te gehoorzamen, want zijn leven kan er van afhangen. Openbaring is een der gaven des Heiligen Geestes en voor het welzijn van mijn jonge vrienden, die dit werkje mogen lezen, wil ik een verslag geven van enkele voorvallen uit mijn eigen ondervinding, van het luisteren naar de openbaringen van de Heilige Geest tot mij.

In 1848, na mijn terugkeer naar Winter Quarters van onze pioniersreis, was ik door het Presidentschap der Kerk aangewezen, met mijn familie naar Boston te gaan, daar de overgebleven Heiligen bijeen te vergaderen naar de valleien der bergen te leiden.

Terwijl wij op weg waren naar het oosten, zette ik mijn wagen op de boerderij van een der broeders in Indiana en broeder Orson Hyde zette zijn wagen naast de mijne, niet meer dan ongeveer een halve meter er vandaan. Dominicus Carter van Provo en mijn vrouw en vier kinderen waren bij me. Mijn vrouw, één kind en ik gingen in de wagen ter ruste, de anderen sliepen in het huis. Ik lag nog maar kort in bed, toen een stem tot mij zeide: „Sta op en verzet uw wagen”. Het was geen donder, bliksem of een aardbeving, maar de stille, zachte stem van de Geest van God — de Heilige Geest. Ik zeide tegen mijn vrouw, dat ik op moest staan om mijn wagen te verzetten. Zij vroeg: „Waarvoor?” Ik zeide, dat ik het niet wist, doch dat de Geest het mij had gezegd. Ik stond op en zette mijn wagen een eindje verder naast het huis. Toen ik weer naar bed wilde gaan, zeide dezelfde Geest

tot mij : „Ga uw ezels van onder die eik vandaan zetten” hetgeen ongeveer een 90 meter ten noorden van mijn wagen was. Ik bond ze aan een jong bosje vast en ging naar bed. Dertig minuten later kwam een wervelwind opzetten, welke de boom waaronder mijn ezels gestaan hadden, tot bijna op de grond toe afbrak en een kleine honderd meter verderop meenam, in zijn vaart twee heiningen meesleurend, waarna de boom in volle lengte op de boerderij werd gesmeten, waar mijn wagen gestaan had, terwijl de boventakken juist nog mijn wagen raakte op de plek, waar hij daarna stond.

De volgende morgen heb ik de stam van de boom gemeten, die gevallen was, waar mijn wagen had gestaan en ik bemerkte, dat hij 1.50 M. in omvang was. Hij kwam ongeveer 30 cM. van broeder Hyde's wagen vandaan terecht, maar heeft deze niet geraakt.

Door derhalve de openbaring van de Geest van God te gehoorzamen, heb ik mijn leven gespaard, dat van mijn vrouw en kind zowel als van de dieren.

Die morgen ging ik verheugd verder op reis.

Toen ik in 1850 naar Utah terugkeerde met een groot gezelschap Heiligen van Boston en het oosten, nam ik na mijn aankomst te Pittsburg voor mijzelf en het gezelschap passage op een stoomboot naar St. Louis. Doch niet zodra had ik passage besproken, of de Geest des Heren zeide tot mij : „Ga niet aan boord van dat schip, gij noch iemand van het gezelschap”.

Ik gehoorzaamde de openbaring aan mij en ging niet aan boord, doch nam een andere boot. De eerste stoomboot vertrok in het donker met twee honderd mensen aan boord. Toen ze ongeveer 7 K.M. de Ohiorivier was opgevaren, vloog ze in brand en brandden de roertouwen door, zodat het schip de oever niet kon bereiken en het leven van bijna allen aan boord ging door vuur of water verloren. Wij kwamen veilig op onze bestemming aan, door gehoorzaamheid aan de Geest van God tot ons.

Tijdens een ander voorval, waarbij ik een grote jaarlijkse conferentie in Salt Lake City had bijgewoond en nog erg veel zaken had af te handelen, was ik wat vermoeid en aan het einde van de conferentie dacht ik, dat ik maar naar huis zou gaan en rust nemen. Toen ik het erf op kwam, zeide de Geest tot mij : „Neem je wagen en rijd naar de boerderij”, welke ongeveer 5 K.M. ten zuiden van den tabernakel lag. Toen ik het paard voor de wagen spande, vroeg mijn vrouw, waar ik heen ging. Ik zeide : „Naar de boerderij”. „Waarom”, vroeg ze. „Ik weet het niet”, antwoordde ik, doch toen ik daar aankwam, wist ik het wel.

De beek was overstroomd, door de greppel, welke rond ons huis lag, gelopen en had mijn achtererf en varkenshok doen onderlopen. Mijn vrouw waadde door het water, trachtte het van de boel af te houden en zodoende huis en gezin te redden.

Door mijn pogingen kon ik het spoedig weren en voorkwam

veel schade, welke anders had zijn aangericht geworden, indien ik de stem van de Geest niet had gehoorzaamd.

Dezelfde Geest der openbaring heeft zich bij vele der broederen tijdens hun arbeid in het koninkrijk van God geopenbaard, waarvan ik er een hier wil noemen.

(Wordt vervolgd).

EEN WOORD VAN AFSCHIED

Als dit Sternummer onder de aandacht van de lezers komt, zal schrijver weer voor een ander leven staan, omdat het zendingswerk in het oude vaderland voor hem dan weer een einde genomen heeft. Ruim twee jaren zijn voorbijgegaan, jaren vol van onderzending, van mij bewezen liefde. Vriendschapsbanden werden aangeknoopt, leden en niet-leden hebben getracht mij het leven zoo aangenaam mogelijk te maken. De zendingen hebben mij als 't ware op de handen gedragen en zij hebben mij een ongeëvenaarde medewerking geschonken.

Doch nu ben ik gegaan, om naar mijn oude tehuis in het Rotsgebergte weder te keeren. Gegaan met een dankbare herinnering aan allen, die ik in Holland heb leeren kennen, waarvan velen door hun goede voorbeeld mij een inspiratie zijn geweest. Dankbaar voor al het goede mij geschonken, voor woorden van sympathie, woorden, troost, al naarmate de omstandigheden dit vereischte. Ik heb bij velen een liefderijk tehuis gevonden en mij, die daar niet voor vergoeden kon, werd soms het beste plaatsje aan tafel of bij de haard geschonken. Ook dankbaar, omdat ik Broeders en Zusters heb leeren kennen, die gewillig waren, hun beste krachten aan God's werk te schenken, die bijna al hun vrijen tijd gaven voor het welzijn en den vooruitgang van het werk van God.

Ik kon dan ook niet nalaten, U allen nog een laatst vaarwel toe te roepen en U de verzekering te geven, dat ik Uw liefde en opofferingsgezintheid ten zeerste heb gewaardeerd en altijd waardeeren zal. Moge de Heere U allen zegenen met lust en ijver voort te gaan in Zijn werk, moge het voorbeeld door U gezet, ook anderen aanmoedigen, den strijd tegen het kwade en tegen verkeerde leerstellingen aan te binden, zoodat de Nederlandsche Zending een ongekenden bloei moge genieten.

„Till we meet again!”

Uw Broeder in 't Evangelie,

J. J. van Langeveld.

BEZOEK VAN PRESIDENT HEBER J. GRANT AAN HOLLAND

OPENBARE VERGADERINGEN

worden gehouden op

Zondag 8 Augustus a.s. des v.m. 10 uur,
Gebouw Weteringschans 101, Amsterdam

Zondag 8 Augustus a.s. des n.m. 7 uur,
Handelsbeurs, Mariaplaats, Utrecht

Woensdag 11 Augustus a.s. des n.m. 8 uur,
Nutsgebouw, Oppert 81, Rotterdam

NEEMT DEEL AAN DIT GEESTELIJK FEEST

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ontslagen

Oud. Lamar Thurgood Holt, laatstelijk president van het Utrechtsche district, werd 18 Juli j.l. van zijn zendingswerkzaamheden ontslagen. Na een reisje door Duitschland is hij op 29 Juli d.a.v. vanuit Le Havre naar Amerika teruggekeerd.

Benoemingen en verplaatsingen

Oud. Joseph D. Hodges, voordien werkzaam te Drachten, is aangesteld als president van het Utrechtsche district.

Oud. Lynn A. Argyle is thans te Drachten werkzaam. Voordien arbeidde hij te Amsterdam.

Oud. Rex Gourley heeft Schiedam verlaten en werkt thans in Utrecht als senior-ouderling.

Oud. Lorenzo de Haan is van Gouda naar Schiedam overgeplaatst.

INHOUD

Foto President Heber J Grant	229	Onzuiver artikel in de Winkler-	
De kracht van een getuigenis	230	Prins Encyclopaedie . . .	238
Jezus de Christus	233	Voor jonge ogen	241
Godsmannen van heden . .	236	Een woord van afscheid . .	243
Van de Redactie:		Bezoek van President Heber	
Hartelijk welkom in Holland!	238	J. Grant aan Holland. . .	244
		Gebeurtenissen in de Zending	244

Uitgegeven door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste
Dagen in Nederland, Crooswijkschesingel 16b, Rotterdam (N.)

Verkrijgbaar in alle gemeenten der Zending.

Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—,
Buitenland f3.25 — Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615.